

Recensie: Les Ames Perdues***

Districtshuis Borgerhout
dinsdag 2 januari 2018

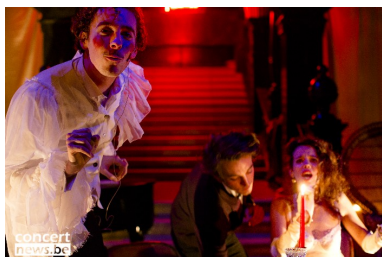

foto © Koen Broos

Recensie:

Met 'Les Ames Perdues' studeerde Isaak Duerinck in juni vorig jaar af aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen. Hij greep daarbij terug naar het Duitse cabaret van de jaren '20 dat zowel de elite als het gewone volk wist te boeien. In de voorstelling is onder andere werk van Francis Poulenc, Benjamin Britten, Kurt Weill, Mischa Spoliansky, Hanns Eisler, Bertolt Brecht en John Betjeman te horen. Met stip kroont Alexandra Oppo zich in de herwerkte versie die nu te zien is voor het grote publiek dankzij muziektheater Transparant en Wintervuur tot dé revelatie van deze productie.

Oppo blijkt immers de meest complete artieste van de vier te zijn die het potentieel in zich heeft om soloprojecten tot een boeiend einde te brengen. Haar (piano)spel is erg goed (o.a. tijdens 'Tout va très bien, madame la Marquise' van Paul Misraki) en daarnaast valt haar warme stemtimbre " met heerlijke lage tonen " op. Van speelse diva ('Je cherche un millionnaire' van Nacio Herb Brown dat ze tevens a capella inzet) tot verleidster van een houthakker (met Naomi Beeldens in een mannenrol tijdens 'Ballade vom Förster und der Gräfin' naar Bertolt Brecht op muziek van Paul Dessau), of een vrouw die boven haar stand leeft, een chique Parijs restaurant bezoekt maar net voor er betaald moet worden eronderuit muist op muziek van Francis Poulenc, " ze zet het allemaal op een erg frisse manier neer waardoor ze (vaak) op haar eentje voor de flitsen in de show tekent in het districtshuis van Borgerhout. Niet zelden heeft dat overigens ook te maken met haar presence. Ze oogt, klinkt en voelt op vlak van spel, zang en musiceren het meest internationaal van al aan tussen de anderen.

Prachtige locatie overigens om net daar in het gebouw waarvan de renovatie bijna afgerond is, een cabaretvoorstelling te houden. De gewelven, het marmer, de stoeltjes, tafeltjes met lichtjes op, de titel van de voorstelling in rode neonletters boven de statige trap, " de setting is perfect. Helaas is er onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het publiek in een u-vorm rond het podium zit en dat podium wat aan de lage kant is. Daardoor gaat op bepaalde plekken bijzonder veel verloren. Wanneer Naomi " die soms iets te groot speelt naar ons gevoel in deze setting, ook qua mimiek zoals de blikken met haar ogen bijvoorbeeld " languit in haar Rotan pauwstoel (waarvan ook een exemplaar gebruikt werd in de iconische Franse erotische film 'Emmanuelle' met Sylvia Kristel in de hoofdrol) zit met haar doorschijnend nachtkleedje waaronder haar borsten met nipple tassels te zien zijn en daarbij knipoogt naar burlesque theater is dat bijvoorbeeld het geval. Op zich is burlesque brengen op het theater niets nieuws, onder andere Radio Modern doet het al enkele jaren. Wat we wél een leuke en originele vondst vinden, is wanneer Naomi daarna een tot t shirt herwerkte restafvalzak van de Stad Antwerpen (in zwart en wit) over haar bovenlichaam trekt. Ook wanneer Alexandra de middenbeuk induikt en daar met Naomi die verkleed is als houthakker, inclusief valse snor, het licht ondeugende 'Ballade vom Förster und der Gräfin' zingt waarbij het volgende te horen is: 'Ich diene euch ja für mein Brot, eure Brüste sind weiÃ, doch das Handbeil ist kalt, es ist kalt, es ist kalt.', is dat niet voor iedereen in het publiek te zien. Hierop volgt Kurt Weills 'Alabama Song' waarbij ze de weg zoeken naar de dichtstbijzijnde whiskeybar.

De voorstelling die met het instrumentale Ragtime (uit Parade) van Erik Satie opent,

begint qua spel echter nogal zwak waarbij toeschouwers gekoppeld worden met iemand die potentieel huwbaar is. The Wedding March van Mendelssohn volgt daarop op piano, een nogal voorspelbaar en banaal stuk vinden we dat hier. Idem wanneer het publiek een gelukskoekje naar het einde toe van de voorstelling wordt aangeboden en daarop een van de leuzes staat die te vinden is in de hal van het districtshuis. De overgangen tussen de verschillende nummers verlopen niet altijd even lekker en een aantal keer geraken we daardoor gewoon het noorden kwijt tijdens 'Les Ãmes Perdues' dat daardoor niet altijd even coherent aanvoelt. Een bindtekst dient als een gids doorheen het programma en aan die functie wordt hier naar ons gevoel onvoldoende aandacht besteed.

De mannen â€“ Isaak Duerinck (tevens te horen op accordeon en piano) en Ewout Lehoucq (hij begeleidt zichzelf onder andere op cello) - van hun kant zijn het best in een telefoongesprek tussen de markiezin die van huis is en haar personeel. 'Tout va trÃs bien' klinkt het steeds wat cynischer in 'Tout va trÃs bien, madame la Marquise' van Paul Misraki wanneer blijkt dat het paard van de markiezin dood is, dat het gevolg is van een brand in de stallen nadat haar kasteel in vuur en vlam gegaan was op het moment dat haar man zijn laatste adem uitblies. 'Los daarvan gaat alles goed.' klinkt het. Andere zaken die we onder andere in Les Ãmes Perdues meekrijgen, is dat de wereld koud is en je best niet vooraan kan lopen in je zoektocht naar geluk. Want die loopt achteraan. De mens is tenslotte te dom voor het leven, besluit de voorstelling.

< Bert Hertogs >Â

De setlist: Satie, Erik. Ragtime (uit Parade) Milhaud, Darius. Caramel mou, op. 68 Brown, Nacio Herb. Je cherche un millionnaire (tekst A. Freed) Spoliansky, Mischa. Alles Schwindel (vertaald naar het Engels: "Life's a swindle") (tekst M. Schiffer) (twee strofen) Dring, Madeleine. Song of a nightclub proprietress (tekst John Betjeman) Poulenc, Francis. HÃtel & Voyage à Paris, uit BanalitÃs (tekst G. Apollinaire) Poulenc, Francis. Violon, uit FianÃsailles pour rire (tekst Louise de Vilmorin) Poulenc, Francis. Impromptu n.3, uit Cinq Impromptus Britten, Benjamin. Tell me the truth about love, uit Cabaret Songs (tekst W.H. Auden) (twee strofen) Weill, Kurt. Nanna's Lied (tekst B. Brecht) (twee strofen) Weill, Kurt. das Lied von der UnzulÃnglichkeit des Menschliches Strebens (tekst B. Brecht) Weill, Kurt. Alabama Song, uit Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny (tekst B. Brecht) Dessau, Paul. Ballade vom FÃrster und der GrÃfin (tekst B. Brecht) Misraki, Paul. Tout va trÃs bien, madame la Marquise (tekst P. Misraki) Eisler, Hanss. Das Lied von der Belebenden Wirkung des Geldes (tekst B. Brecht) Emer, Michel. La fÃte continue (tekst Michel Emer) Tekst: Betjeman, John. Executive (helpt van orgineel)